

Barbara Wiącek

Luzino, woj. gdańskie. Stanowisko 17

Informator Archeologiczny : badania 13, 108-109

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Celem tegorocznych prac było określenie zasięgu osadnictwa neolitycznego. W tym celu założono na terenie stanowiska szereg rowów sondażowych o łącznej powierzchni 363 m². Rowy o przebiegu po osi NEE-SWW obejmowały teren od skraju terasy Dłubni w jej głąb.

W wyniku badań stwierdzono ślady osadnictwa neolitycznego, silnie zniszczone przez późniejszą erozję, oraz liczne obiekty związane z osadnictwem grupy tynieckiej kultury celtoprzeworskiej, w postaci jam zasobowych, palenisk oraz 4 prostokątnych chat zagłębionych w ziemię, ze śladami słupowymi pośrodku, prawdopodobnie związanymi z konstrukcjami dachu. W warstwie kulturowej, jak i w obiektach znaleziono liczne fragmenty ceramiki toczonej na kole, malowanej czerwono i białą. Osadnictwo neolityczne reprezentowane było przez materiał kultury ceramiki wstęgowej rytej, pochodzących w większości ze złoża wtórnego oraz obiekt związany z grupą Wyciąże-Złotniki.

W wyniku badań uzyskano również niezwykle interesujące profile, pozwalające na rekonstrukcję procesów erozyjnych na terenie Dłubni.

KRZAN
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

MASŁOMEJCZ, gm. Hrubieszów
woj. zamojskie
Stanowisko 9

patrz
okres wpływów rzymskich

LUZINO
woj. gdańskie
Stanowisko 17

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiącek. Kontynuacja badań z 1971 r. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Osada produkcyjna kultury wschodnio-pomorskiej.

Na stanowisku, na którym w 1971 r. odkryto fragmentarycznie zachowaną łódź dłubankę wraz z zespołem palenisk, wznowiono badania z powodu niszczenia osady.

Wytyczone sondaże i wykopy o łącznej powierzchni 2,5 ara miały na celu uchwycenie zasięgu osady od strony zachodniej, północnej i częściowo południowej na nienaruszonym jeszcze obszarze. Odkryto 30 obiektów głównie palenisk zgrupowanych w większości w wykopie nr 7, w pasie o wymiarach 6 x 12 m ciągnącym się w kierunku północno-zachodnim.

Paleniska składające się z 2-3 warstw spękanych i rozkruszonych kamieni były nasycone na ogół warstwą intensywnie przepalanej ziemi z zawartością węgla drzewnego oraz ułamków ceramiki. Cechą charakte-

rystyczną jest duże zagęszczenie obiektów, przez co niekiedy trudno wydzielić granice poszczególnych palenisk. Występowały one na piaszczystym, calcowym podłożu na głębokości od 25 do 50 cm. Skutkiem płytkiego zalegania część z nich została zniszczona w górnych partiach w czasie orki.

Badania będą kontynuowane w następnym roku w północno-zachodniej części stanowiska.

ŁASIN
woj. toruńskie
Stanowisko 1

Muzeum w Grudziądzu

Badaniami kierował mgr Ryszard Boguwolski przy współpracy dr. Andrzeja Koli i mgr. Marianna Kochanowskiego /autor sprawozdania/. Finansowało Towarzystwo Miłośników Łasina i WKZ w Toruniu. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej i średniowiecza.

W rejonie Jeziora Łasińskiego trzy wyspy zlokalizowane w północnej części akwenu wodnego zakwalifikowano do badań w wyniku odkrycia tam stanowisk archeologicznych.

W wykopach 1-3 stwierdzono istnienie warstwy kulturowej słabo oddzielającej się od humusa o miąższości ca 50 cm. Skład geomorfologicznej warstwy kulturowej to ciemnoszara, tłusta próchnica z zawartością węgla drzewnych, kości zwierzęcych i licznych szczątków organicznych. W wykopach 5-7 nie stwierdzono istnienia warstwy kulturowej, zaś w wykopie 4 warstwa ta występowała we wschodniej partii wykopu o miąższości ca 20 cm.

Ułamki naczyń występowały w wykopach zlokalizowanych w centrum wyspy /wykopy 1-3/. Ogółem znaleziono kilkaset fragmentów ceramiki. Prawie 95 % znalezionego materiału, to ułamki naczyń kultury łużyckiej /fazy najmłodsze/. Zaledwie 11 fragmentów ceramiki można chronologicznie odnieść do okresu późnośredniowiecznego /XIII-XIV w. /.

Z typów naczyń wczesnolateńskich znaleziono materiał, który reprezentuje zarówno duże naczynia zasobowe o średnicy wylewu 25-35 cm, misy, dzbany, dzbanki i mniejsze naczynia zasobowe. Jeden ułamek naczynia reprezentuje okres halsztacki D - jest to zapewne fragment popielnicy o powierzchni czernionej.

Znaleziono tylko jeden zabytek metalowy - nóż żelazny, zachowany w dobrym stanie.

Materiał złożono w Muzeum w Grudziądzu.

Badania będą kontynuowane.